

Ози

Историята на група Kansas започва през далечната 1970 година, когато Kerry Livgren (китара, кийборд), Phil Ehart (барабани) и Dave Hope (бас) се събират заедно, с желанието да направят собствена рок банда. Малко по-късно към тях се присъединяват Steve Walsh (вокалист, кийборд), Rich Williams (китара) и Robby Steinhardt (цигулка), а през 1974 година излиза и първият студийен албум на групата. В следващите 10 години Kansas ще се превърнат в най-голямата и успешна американска прогресив рок група, част от албумите им ще добият неколнократен платинен статут, а песни като "Dust in the Wind" и "Carry On Wayward Son" ще разнесат славата на Kansas до всяко кътче на земното кълбо.

Няколко часа преди второто гостуване на американците у нас, Rich Williams (той, заедно с барабаниста Phil Ehart, са единствените членове на групата, които са взели участие в записите на всички студийни албуми на Kansas) и David Ragsdale (заел мястото на Robby Steinhardt през 1991 година) разговаряха с екип на "Metal Katehizis" за предстоящия им концерт, впечатленията им от България, някои интересни моменти от историята на групата, както и за онези неща, които предстоят да им се случат.

Metal Katehizis: Добре дошли отново. Преди три години беше вашето първо гостуване тук. С какво го запомнихте? Какви са вашите впечатления от България?

Rich Williams: Когато за пръв път дойдохме тук, бяхме доста изненадани. Причината бе, че знаехме за вашата страна изключително малко, а и не бяхме наясно какво да очакваме. В крайна сметка останахме много приятно изненадани. Прекарахме си страхотно, градът и хората бяха много топли към нас, публиката на концерта беше фантастична. Самото ни представяне беше доста добро и за това помогнаха именно зрителите. Трябва да ти кажа, че след първото ни посещение в България няхахме търпение отново да се върнем тук.

Очаквахте ли тогава, че вашият концерт ще бъде напълно разпродаден?

Rich Williams: Надявахме се. Всъщност, надяваме се всичките ни концерти да се разпродават, ха-ха-ха!

Какво е мнението ви за българската публика? И ако може да разширя въпроса си - според вас има ли разлика между публиката в Америка и Европа и ако да - каква е тя?

David Ragsdale: Това, което помня най-вече от концерта ни в България преди три години, е топлото посрещане, което получихме от феновете. Всичко покрай престоя ни беше много специално за нас. Останахме тук няколко дена, всички се отнасяха с нас изключително добре, градът ни хареса, прекарахме си супер!

Rich Williams: Разбира се, че има разлика между европейската и американската публика. А и всичко зависи от конкретната група. Да вземем за пример Status Quo, с които направихме общо турне преди една или две години. Групи като тях идват веднъж в Америка и повече не се връщат. В същото време те правят концерти в Европа постоянно и тук са доста успешни. Изглежда, че европейската публика е по-изискана, по-изтънчена, по-опитна и по-веща. Също така феновете в Европа имат по-дълга памет. За американците е важно онова, което е на върха днес.

Скоро направихте турне в Северна Америка със симфоничен оркестър. Как дойде идеята за това нещо и доволни ли сте от получения резултат? Смятате ли в бъдеще да направите подобно турне и в Европа?

Rich Williams: О, с удоволствие бих дошъл в Европа и бих направил това турне със симфоничен оркестър.

David Ragsdale: Да, това би било забележително! И мога да споделя, че има слухове, които казват, че по този въпрос се работи.

В Северна Америка това турне имаше невероятен успех. Всъщност, първоначалната идея беше да преминем през американските колежи и да работим с техните оркестри. Беше доста забавно и приятно да се работи с всички тези млади хора.

Rich, бих искал да ти задам въпрос, свързан с песента "Belexes", която ми е любимата композиция на Kansas. Може ли да ми разкажеш нещо интересно около нейното създаване - как дойде идеята, как протекоха записите?

Rich Williams: Вероятно знаеш, че Kerry Livgren написа тази песен. Преди изобщо да имаме подписан договор за запис имаше ранна версия на групата Kansas. В нея участваха Kerry Livgren, Phil Ehart, Dave Hope и др. Песента е точно от този период - те я изпълняваха на концертите си. Т.е. тази песен е написана доста преди първия албум на Kansas. В последствие още хора се присъединиха към тази група, включително и аз. Тогава получихме и първия си договор за запис. "Belexes" беше една от първите ни записани песни. Лично аз харесвам повече версията, която

изпълняваме днес. Много по-интересна ми е. По-бърза е, по-трудна е за свирене, има и по-добра средна част, която взехме от песента "Lightning's Hand" и я добавихме в "Belexes". Получава се нещо доста по-добро и за да я слушаш, трябва да си добре подготвен - прекалено много ноти има в нея, ха-ха-ха!

Ти спомена, че тази песен е от първия ви албум. Той е издаден преди близо 40 години. След толкова дълъг период на сцената не идва ли момент, в който работата ти да ти омръзва? Концертите, записите, интервютата - все още ли тези неща са интересни за теб, както преди няколко десетилетия или вече не е така?

Rich Williams: Имаме някои страхотни песни, които публиката иска да чуе. Ние сме музиканти - това е нашата работа. Свирим и пеем песни. Това е, което вършим. Заставаме пред публиката и го правим. И изпитваме удоволствие от тези неща. Да, чувам разни хора, музиканти, които постоянно се оплакват: "О, непрекъснато трябва да свиря тези стари глупости - отново и отново!", но мога да кажа, че за мен е огромна чест да правя именно това - да свиря песните на Kansas, които публиката иска да чуе. Страхотно е! Да вземем за пример "Dust In The Wind" - правили сме я хиляди пъти, но в момента, в който изсвиря първите акорди и чуя реакцията на публиката, просто политам. Пак ще повтора - за мен това е чест.

Можем да кажем, че ти си живата история на групата. Мислил ли си някога да напишеш книга за историята на Kansas? Имаш ли такива планове?

Rich Williams: Нека да кажем, че в момента има разговори по този въпрос.

Можете ли да ми кажете вашата дефиниция за прогресив рок?

David Ragsdale: За мен това е традиционен рок, обвързан с класически елементи.

Rich Williams: Бих добавил, че това е музика, в която никога не се пее за коли и жени, ха-ха-ха! Това е музика, която има своите специфични елементи. В нея има много неща, дори практически всичко, но аз предпочитам да наричам групите, които изпълняват прогресив, просто рок групи. Ако нещата са прекалено леки и бледи, това за мен не е прогресив. Обичам прогресив рок от типа на Deer Purple, преди 30 или 40 години. Изключително прогресивна група за онзи период. И в същото време няма съмнение, че те са рок банда. Обичам, както се казва, прогресив групите да имат топки, ха-ха-ха!

David, ти си член на групата от доста години. Как се чувстваш като част от Kansas?

David Ragsdale: Чувствам се страхотно! За човек, който свири на цигулка и е огромен фен на рок музиката, това е най-добрата група на планетата. Ако можеш, назови друга рок банда с цигулар, ха-ха-ха!

Ти дойде в групата на мястото на Robby Steinhardt. Какво е твоето мнение за него като музикант и композитор?

David Ragsdale: Всъщност, аз не го познавам много добре. Срещал съм го едва няколко пъти. За него мога да кажа, че е новатор в музикално отношение. Той, заедно с Jerry Goodman (американски музикант, който свири на електрическа цигулка в групите The Flock и Mahavishnu Orchestra - бел. ред.) са дали основата за използването на цигулка в рок музиката. Robby е просто невероятен! И аз имам респект към неговите умения и към това, което е дал на Kansas. Албумите, в които той е участвал, се продават добре и до ден днешен, а това говори само за себе си.

Помниш ли как се почувства на сцената, когато за пръв път трябваше да изсвириш класическите произведения на Robby Steinhardt и каква беше реакцията на публиката?

David Ragsdale: Спомням си, разбира се. До този момент аз никога не бях взимал участие в големи концерти. Първото ми подобно участие беше в Анахайм, Канзас. Това се случи в един огромен театър. Нашите гримьорни се намираха срещу сцената и за да стигнем до нея, трябваше да минем почти през самата публика. Бях доста притеснен, вървах по коридорите и чувах виковете на хората: "Kansas! Kansas!". В момента, в който застанахме под прожекторите, зрителите изригнаха и направо ме издухаха от сцената, ха-ха-ха!

Rich Williams: В този момент той се разплака и напълни гашците, ха-ха-ха!

Не е ли време Kansas да издадат нов албум? Изминаха цели 11 години от издаването на "Somewhere to Elsewhere". Планира ли групата нови записи?

Rich Williams: Ако трябва да кажа лично то си мнение - да, бих направил нещо подобно. Но в момента планове за нов албум няма. Съобщаваме се с жестоката реалност. За да запишем нещо

ново, трябва първо да спрем да правим онова, с което сме се захванали в момента. Да зарежем работата със симфоничните оркестри и да спрем всякакви концерти и турнета. Освен това ще е необходимо да се обърнем отново към Kerry Livgren, който отдавна не е в групата, защото той е основен композитор в Kansas. Всъщност, основните композитори са двама, но и на двамата в момента не им се занимава с подобни неща. Те не предлагат нищо ново като музика, която да запишем.

Има и други причини, разбира се. Ако запишем нещо ново, радиата по никакъв начин няма да го пускат. Феновете също трудно приемат подобни неща. The Rolling Stones направиха нов албум и тръгнаха на турне. Когато бяха в Бразилия, те свириха на стадиони пред 150 000 човека. В момента, в който представяха нова песен, феновете масово тръгнаха да си купуват бира. Това е реалността в момента. Общо взето на никой не му пука за новата музика на старите групи. Пак казвам - ако зависеше от мен, аз бих започнал работата по нов албум още утре. Но реалността е съвсем различна.

Rich, Kansas е започнала историята си преди много години като една обикновена гаражна банда от град Топека, а днес е най-голямата и успешна американска прогресив рок група. Останало ли е все още нещо, което сте искали да постигнете, но до момента не сте успели?

Rich Williams: Боже... Постигнали сме наистина толкова много неща. Вероятно има и нещо, което не сме. Ето, това, което казах преди малко - бих искал да запишем нов албум. Това би било нещо, за което ще се радвам, ако успеем да го направим. Да представим турнето със симфоничен оркестър в Европа - това ще бъде също нещо наистина голямо за нас. Но ако трябва да съм честен, нашите мечти никога не са били толкова големи, колкото стана самата група. В началото си мечтаехме просто да запишем един албум. Това се случи. След това си мечтаехме да продължим да записваме. И това се сбъдна. Тогава дойде и първата ни златна плоча - това не сме си го мечтали никога. После започнаха да се редуват една след друга платинените плочи. Така, полека-лека, времето си минава и изведнъж осъзнаваш, че си остарял. Най-голямото ни постижение е това, че все още продължаваме да вършим тази работа. Днес съм в София, България и се надявам да направим страхотен концерт довечера. Такива неща дефинират живота ни. Реално погледнато, аз трябваше да съм цял живот барман в Топека, Канзас. Вместо това, аз съм с тази страхотна група вече толкова много години - цели 38! Спокойно мога да кажа - постигнали сме всичко.

